

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

جواد عارفی
۱۷ اکتوبر ۲۰۲۰

نباید به صلح امریکائی در افغانستان خوشبین باشیم

امریکا از یکطرف به رسانه ها خط می دهد که صلح افغانستان را در نشرات خود برجسته نمایند و افکار عمومی را تا می توانند با این کلمهٔ روئیائی مشغول بسازند؛ اما در عین حال وزیر دفاع خود را به افغانستان می فرستد تا زیربناهای تداوم اشغال خاک افغانستان را مستقیم زیر نظر گرفته و قوای هوائی و دفاعی نیروهای امریکائی را بسنجد و راجع به چگونگی، کیفیت و کمیت خنثی سازی فعالیت های مجاهدین در ولایت قندهار و سایر ولایات افغانستان معلومات لازم را به دست آورده و با سران نظامی پنتاگون شریک بسازد؛ عجب است از سیاست های عجیب و غریب امریکا!! این روزها شاید کلمهٔ "صلح" بیشترین کلمه ای باشد که در گفتارهای سیاسی سیاستیون افغان و خارجی به تکرار گرفته می شود؛ همه از صلح می گویند و گویا قرار است از این کلمهٔ زیبا نیز استفاده ابزاری بشود، همانگونه که در چند سال اخیر توسط اشغالگران و زیر مجموعه های آنها این کار صورت گرفته است و گویا قصد دارند با استفاده از این کلمهٔ زیبا کمک کنند تا جنایتکاران بین المللی بیشتر از گذشته به خواسته های نامشروع و ناحق خود برسند؛ چون همان هائی که از صلح حرف می زنند بیشتر از هر کسی بنیاد صلح را در وطن تخریب کرده و می کنند؛ همانها که صلح صلح می می گویند، در عمل از همه بیشتر از این کلمه نفرت دارند، آنها که به نام صلح نان می خورند و آنهایی که به نام صلح میلیون ها دالر را بی جا و بی مورد به مصرف می رسانند در اصل نه این که مجاری صلح در وطن را تعقیب نمی کنند که حتی در برابر تحقق این رویای شیرین هموطنان عزیز ما موانع شدید ایجاد می کنند و چنان بین قول و عمل شان فاصله است که قابل مقایسه نیست!

سیاست یک بام و دو هوا که می گویند همین است؛ که از یکطرف در رسانه ها جار بزنند صلح در افغانستان نزدیک است و از یکطرف مدام به دنبال تغییر ستراتیژی باشند؛ چنان که چند سال پیش می گفتند ۲۰۱۴ م آخرین سال تجاوزشان است و اکنون می گویند ۲۰۲۱ و ... گویا امریکائی ها فکر می کنند که با اتخاذ این نوع سیاست های ضد و نقیض می توانند بیشتر از این، ملت بیدار افغانستان را فریب بدهند؛ و یا این که می توانند روحیهٔ مجاهدین را تضعیف

نمایند؛ یا افکار عامه را نسبت به مجاهدین بدبین بسازند؛ و یا این که به بقایای عساکر شکست خورده خویش و نیروهای افسرده حال اجیر خود روحیه بدهند؛ اما که خوشبختانه امریکا به هیچ کدام از این مقاصد شوم خود نخواهد رسید و مثل همیشه و بلکه بدتر ناکام و نامراد خواهد ماند.

در حالی که امریکا از صلح حرف می زند و اداره دست نشانده و فاقد صلاحیت آن در کابل نیز بالتبع چند روزی می شود این موضوع را محور مذاکره های اولیه سیاسی خود در رسانه ها قرار داده و خود را پیام آور صلح در افغانستان معرفی می کنند؛ کسی نیست که از اینها بپرسد که اگر واقعاً طالب صلح در افغانستان هستند؛ پس چرا به خواسته های بحق و بجای ملت نجیب و آزادیخواه وطن گوش فرا نمی دهند؛ چرا این به اصطلاح پیام آور صلح به خواسته های اصلی و آرزوهای حقیقی تک تک افغان های باغیرت که همانا آزادی بی قید و شرط وطن، خاتمه اشغال، بازگرداندن عزت، استقلال و حاکمیت نظام اسلامی اند هیچ اعتنائی نمی کنند؟

آیا مگر ممکن است که صلح با زور و استبداد دشمنان دین و سرزمین افغانها به وجود بیاید؟ مگر صلح با گدائی به دست می آید و آیا مگر ممکن است به خاطر صلح ارزشهای دینی و ملی افغانها نادیده گرفته شوند؟

آیا زیر بمباران های شبانه و حملات طیاره های گول پیکر و بمب افکن های مهیب و مخرب امریکا و ناتو، افغان ها می توانند امید صلح و آرامش را در وطن خود داشته باشند؟

آیا با تأکید مصرانه اداره دست نشانده کابل به حضور اشغالگرانه امریکا و غرب متجاوز و امضای پیمان های شوم وطن فروشی، صلح در افغانستان آمده می تواند؟

اصلاً آیا با تداوم اشغال و تحقیر عزت نفس و نادیده گرفتن غیرت افغان ها و فرهنگ بیگانه ستیزی این ملت قهرمان جای سخن گفتن از صلح و عملی کردن این آرزوی آحاد ملت شریف باقی می ماند؟

بدرستی که آنچه از سیاست های مغرضانه امریکا معلوم می شود؛ امریکا نه این که به دنبال صلح در افغانستان و خاورمیانه نیست بلکه خود بزرگترین مانع و مشکل در راه ایجاد صلح می باشد، و آنگونه که از تناقض گفتار و کردار امریکا پیداست؛ آن کشور چنان صلحی در افغانستان می خواهد که منافعش در خطر واقع نشود و یا حداقل جنگ افغانستان به شکلی وانمود شود که شکست امریکا و شرکای آن تلقی نگردد؛ و یا به عبارت خیلی ساده صلح امریکا؛ یعنی تداوم اشغال و غلامی افغانستان، و گرنه مگر برای امریکا شرایط صلح افغان ها معلوم نیست، اصلاً امریکا چگونه می شود خود را پیام آور و منادی صلح معرفی کند در حالی که او خود با تجاوز آشکار و نقض قوانین بدیهی منشور ملل متحد در سال ۲۰۰۱ م، باعث آشوب و ناهنجاری در افغانستان گردید و در طول قریب به چهارده سال، بسیاری از افغان ها را به کشتن داد و وحشیانه و ددمنشانه، خانه بسیاری از افغان ها را بر سرشان خراب کرد و باعث بروز کشت و کشتار در وطن عزیز گشت، مگر در مدت چهارده سال افغان های باغیرت و با شهامت جز به خاطر عزت و استقلال که همان صلح و آرامش واقعی است، رزمیدند؟ و آیا مگر مجاهدین چیزی فراتر از حقوق بحق و شناخته شده خود در چوکات پذیرفته شده همه ملل دنیا خواسته اند؟

دشمن چگونه می تواند از یکطرف منادی صلح باشد و از طرف دیگر بر تداوم اشغال تأکید ورزیده و تنور جنگ و خونریزی را داغ تر از هر زمان دیگری نگاه دارد؟!

امریکا و شرکای بین المللی آن و همینطور کسانی که در افغانستان از آنها دستور می گیرند باید تا حالا دانسته باشند که ملت غیور افغان هیچ گاهی صلح تحت اشغال امریکا را به صلح واقعی تعبیر کرده نمی توانند و غیرت شان با اینچنین سیاست های غلام صفتانه سازگار نیست، آنان ظلم و وحشت، بربریت و دهشت افکنی امریکائی ها را هیچ گاهی به

چشم صلح نمی بینند، ملت نجیب افغان، فساد و وطن فروشی، غدر و خیانت به آرمان پاک شهداء، از موضع ضعف سخن گفتن و اظهار احتیاجی و وابستگی به دنیای با منت خارجی ها را هرگز صلح نمی گویند و نه هم زیر چتر چنین مصادیق زشت و نا زیبا آرزوی برآورده شدن صلح در کشور را دارند؛ اما اگر کسانی واقعاً خواهان صلح و آرامش افغانستان اند پس باید به خواسته های اصلی ملت بزرگ افغانستان گوش فرا داده و به درد واقعی افغان ها واقف شوند و از ملت قهرمان افغانستان انتظار کاری را داشته باشند که در شأن آن ملت بزرگ و تاریخ سرشار از حماسه های شان باشد.